

Publicerad 2014-01-22 21:54 av Reboox

Inre tankeväsen.

Kan inte skriva med en ton av realism

Min positiva inställning tappar mig på originalitet och kreativitet

Hjärn celler som mjuka moln , jag svävar i min egen dimma av förträngning

jag är trött på tårar , jag vill le mot världen , som Douglas Adams uttryckte det "le på det sättet som vanligtvis brukar få folk inspärrade i rum med mjuka väggar" .

Det känns lättare att leva i den svala dimman , det känns inte lika plågsam som mörkret. Jag utstrålar de små ljusglimtarna för jag överlever vardagen på det sättet, de ständigt negativa tankar räddar aldrig någon , den förtär och förmultnar dig sakta ner i det djupaste av gravar. I de stilla marken går vi igenom livets rundor , ibland då och då stötter på en cul-de-sac som omvandlar tillvaron till en ständig förvirring. Förvirring är kanske ändå är nyttigt tror jag, det får en och tänka. Men allt tänkande tär på en också , ständig omvärdering om sig och överanalys som bara leder ingen vart. Jag lever heller för tillfället i förträgnings centrum , även fast jag måste inse faktum att imorgon,

kanske jag vaknar med en smula förtvivlan i bröstet. Jag hoppas bara att jag aldrig kommer att drabbas av någon form av undernäring när det gäller optimism.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Reboox med Poeter.se id #46316 innehar upphovsrätten